

UOHSX00B28M7

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-S0042/2018/VZ-08205/2018/523/GHo

Brno: 16. března 2018

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v řízení o přestupku zahájeném dne 7. 2. 2018 z moci úřední, jehož účastníkem je

- obviněný – Vodovody a kanalizace Pardubice, a.s., IČO 60108631, se sídlem Teplého 2014, 530 02 Pardubice, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 15. 2. 2018 Mgr. Lukášem Nohejlem, advokátem, ev. č. ČAK 09656, Kaplan & Nohejl, advokátní kancelář s.r.o., IČO 03235858, se sídlem Římská 104/14, 120 00 Praha 2,

ve věci možného spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, obviněným při zadávání veřejné zakázky „Rekonstrukce a intenzifikace ÚV Mokošín“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 27. 12. 2016 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 28. 12. 2016 pod ev. č. Z2016-007714, ve znění oprav uveřejněných dne 29. 12. 2016, dne 20. 2. 2017, dne 3. 3. 2017 a dne 5. 4. 2017

rozhodl takto:

I.

Obviněný – Vodovody a kanalizace Pardubice, a.s., IČO 60108631, se sídlem Teplého 2014, 530 02 Pardubice – **se** v souvislosti se zadáváním veřejné zakázky „Rekonstrukce a intenzifikace ÚV Mokošín“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 27. 12. 2016 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 28. 12. 2016 pod ev. č. Z2016-007714, ve znění oprav uveřejněných dne 29. 12. 2016, dne 20. 2. 2017, dne 3. 3. 2017 a dne 5. 4. 2017, **dopustil přestupku** podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, tím,

že při vyřizování námitek podaných stěžovatelem EUROVIA CS, a.s., IČO 45274924, se sídlem Národní 138/10, 110 00 Praha 1, dopisem ze dne 11. 2. 2017, které směřovaly proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky, postupoval v rozporu s ustanovením § 245 odst. 1 téhož zákona, neboť v rozhodnutí ze dne 2. 3. 2017 o námitkách stěžovatele, kterým námitky podle § 245 odst. 2 citovaného zákona odmítl, se v odůvodnění rozhodnutí podrobně a srozumitelně nevyjádřil k námitkám stěžovatele ohledně

- nastavení nepřiměřených a diskriminačních kritérií technické kvalifikace v části 6.4 zadávací dokumentace, kde zadavatel pro jejich prokázání požadoval doložení seznamu stavebních prací podle § 79 odst. 2 písm. a) citovaného zákona, jehož součástí bude
  - alespoň 5 dokončených staveb rekonstrukce úpravny vody pro zásobování obyvatelstva s projektovanou kapacitou min. 40 l/s ve finančním rozsahu každé z nich min. 50.000.000,- Kč bez DPH (rozumí se součet hodnot stavební a technologické části), přičemž podíl dodavatele na realizaci každé takové zakázky činil min. 35.000.000,- Kč bez DPH, přičemž současně
  - alespoň 3 z těchto staveb byly prováděny při nepřerušném provozu,
  - alespoň 3 z těchto staveb obsahovaly rekonstrukci nebo výstavbu stavební a technologické části otevřené gravitační pískové filtrace s celoplošným drenážním systémem s dvousměrným průtokem médií,

kde stěžovatel uvedl, že se zadavatel soustředí výhradně na stavební práce na úpravně vody, které tvoří menší část plnění, čímž se zadavatel dostává do rozporu se skutečným předmětem zakázky, který kromě samotné rekonstrukce úpravny vody tvoří i další stavební práce, přičemž množství požadovaných referencí odpovídajících nevýznamným částem plnění se jeví jako značně nepřiměřené a neodůvodněně zvýhodňující určitou skupinu dodavatelů;

- nastavení nepřiměřených a diskriminačních kritérií technické kvalifikace v části 6.4 zadávací dokumentace, kde zadavatel pro jejich prokázání požadoval předložení osvědčení o vzdělání a odborné kvalifikaci podle § 79 odst. 2 písm. d) citovaného zákona vztahující se k osobám v pozici hlavní stavbyvedoucí, stavbyvedoucí a technolog;
- nezbytnosti prokázat zkušenosti s otevřenými gravitačními pískovými filtracemi a drenážními systémy s dvousměrným průtokem médií, které tvoří jen malou část předmětu plnění, když zároveň dochází k rušení pískové filtrace jako nevyhovující a k nahrazení písku granulátem.

II.

Za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí se obviněnému – Vodovody a kanalizace Pardubice, a.s., IČO 60108631, se sídlem Teplého 2014, 530 02 Pardubice – podle § 268 odst. 2 písm. b) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ukládá

pokuta ve výši 50 000 Kč (padesát tisíc korun českých).

Pokuta je **splatná do dvou měsíců** od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

III.

Podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v návaznosti na § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, se **obviněnému** – Vodovody a kanalizace Pardubice, a.s., IČO 60108631, se sídlem Teplého 2014, 530 02 Pardubice – **ukládá**

uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč (jeden tisíc korun českých).

Náklady řízení jsou **splatné do dvou měsíců** od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

ODŮVODNĚNÍ

I. PRŮBĚH ZADÁVACÍHO ŘÍZENÍ

1. Obviněný – Vodovody a kanalizace Pardubice, a.s., IČO 60108631, se sídlem Teplého 2014, 530 02 Pardubice, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 15. 2. 2018 Mgr. Lukášem Nohejlem, advokátem, ev. č. ČAK 09656, Kaplan & Nohejl, advokátní kancelář s.r.o., IČO 03235858, se sídlem Římská 104/14, 120 00 Praha 2 (dále jen „obviněný“ nebo „zadavatel“) – zahájil podle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „zákon“), dne 27. 12. 2016 odesláním oznámení o zahájení zadávacího řízení k uveřejnění otevřené řízení za účelem zadání veřejné zakázky „Rekonstrukce a intenzifikace ÚV Mokošín“, přičemž oznámení bylo uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 28. 12. 2016 pod ev. č. Z2016-007714, ve znění oprav uveřejněných dne 29. 12. 2016, dne 20. 2. 2017, dne 3. 3. 2017 a dne 5. 4. 2017 (dále jen „veřejná zakázka“).
2. V článku 3.6 zadávací dokumentace je uvedeno, že předmětem veřejné zakázky je *„provedení rekonstrukce stávajícího přivaděče Brloh, Jankovice vyvločkováním stávajícího potrubí, včetně výměny technologie na vrtech V2 a V3, výstavba nových zahušťovacích nádrží, demolice části stávajících kalových polí a oprava zbylých, včetně [ú]prav příjezdové komunikace. Předmět zakázky je podrobněji specifikován v obchodních podmínkách a dokumentaci pro provádění stavby a soupise stavebních prací, dodávek a služeb s výkazem výměr, které jsou přílohami této zadávací dokumentace“*.
3. V článku 6.4 zadávací dokumentace zadavatel původně stanovil, že *„technickou kvalifikaci splňuje dodavatel, který předloží:*
  - a) *Seznam stavebních prací poskytnutých dodavatelem za posledních 5 let před zahájením zadávacího řízení (§ 79 odst. 2 písm. a) ZZVZ), jehož součástí budou*
    - *alespoň 5 (pět) dokončených staveb rekonstrukce úpravny vody pro zásobování obyvatelstva s projektovanou kapacitou min. 40 l/s ve finančním rozsahu každé z nich min. 50.000.000,- Kč bez DPH (rozumí se součet hodnot stavební a technologické části), přičemž podíl dodavatele na realizaci každé takové zakázky činil min. 35.000.000,- Kč bez DPH, přičemž současně o alespoň 3 (tři) z těchto staveb byly prováděny při nepřerušném provozu,*

- alespoň 3 (tři) z těchto staveb obsahovaly rekonstrukci nebo výstavbu stavební a technologické části otevřené gravitační pískové filtrace,
- alespoň 3 (tři) z těchto staveb obsahovaly rekonstrukci nebo výstavbu stavební a technologické části celoplošného drenážního systému s dvousměrným průtokem médií s výkonem tlakové filtrace min. 40 l/s.

Zadavatel uvádí, že jednou stavbou může být prokazováno splnění více shora uvedených požadavků“.

4. Doplněním zadávací dokumentace IX. ze dne 2. 3. 2017 zadavatel upravil znění článku 6.4 zadávací dokumentace, který nově stanovuje, že „[t]echnickou kvalifikaci splňuje dodavatel, který předloží:

- a) Seznam stavebních prací poskytnutých dodavatelem za posledních 5 let před zahájením zadávacího řízení (§ 79 odst. 2 písm. a) ZZVZ), jehož součástí budou

- alespoň 5 (pět) dokončených staveb rekonstrukce úpravny vody pro zásobování obyvatelstva s projektovanou kapacitou min. 40 l/s ve finančním rozsahu každé z nich min. 50.000.000,- Kč bez DPH (rozumí se součet hodnot stavební a technologické části), přičemž podíl dodavatele na realizaci každé takové zakázky činil min. 35.000.000,- Kč bez DPH, přičemž současně
- alespoň 3 (tři) z těchto staveb byly prováděny při nepřerušném provozu,
- alespoň 3 (tři) z těchto staveb obsahovaly rekonstrukci nebo výstavbu stavební a technologické části otevřené gravitační pískové filtrace s celoplošným drenážním systémem s dvousměrným průtokem médií.

Zadavatel uvádí, že jednou stavbou může být prokazováno splnění více shora uvedených požadavků“.

5. V článku 6.4 zadávací dokumentace zadavatel rovněž stanovil, že „[t]echnickou kvalifikaci splňuje dodavatel, který předloží:

- b) Osvědčení o vzdělání a odborné kvalifikaci (§ 79 odst. 2 písm. d) ZZVZ)

Dodavatel předloží osvědčení o vzdělání a odborné kvalifikaci vztahující se k požadovaným stavebním pracím, a to jak ve vztahu k fyzickým osobám, které mohou stavební práce poskytovat, tak ve vztahu k jejich vedoucím pracovníkům, a to ve formě prohlášení, v němž dodavatel uvede jmenný přehled těchto osob ve struktuře titul, jméno, příjmení, s uvedením pozice, délky praxe, výčtu osvědčení o vzdělání a výčtu odborné kvalifikace....

Minimální odborná kvalifikace a odborná praxe osob odpovědných za vedení realizace příslušných stavebních prací:

- 1 osoba v pozici „hlavní stavbyvedoucí“, která musí splňovat:
  - minimálně středoškolské vzdělání stavebního nebo obdobného zaměření,
  - osvědčení o autorizaci dle zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů

- *autorizovaný inženýr nebo technik v oboru „stavby vodního hospodářství a krajinného inženýrství“,*
  - *minimálně 10 let praxe v oboru vodohospodářských staveb,*
  - *zkušenosti s realizací nejméně 3 dokončených obdobných staveb, tj. výstavba nebo rekonstrukce úpravny vody v části stavební i technologické pro pitné účely s investičními náklady minimálně 70.000.000,- Kč bez DPH v součtu za všechny takové stavby.*
  - *1 osoba v pozici „stavbyvedoucí“, která musí splňovat:*
    - *minimálně středoškolské vzdělání stavebního nebo obdobného zaměření,*
    - *osvědčení o autorizaci dle zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů – autorizovaný inženýr nebo technik v oboru „pozemní stavby“,*
    - *minimálně 5 let praxe v oboru vodohospodářských staveb,*
    - *zkušenosti s realizací nejméně 3 dokončených obdobných staveb, tj. výstavba nebo rekonstrukce úpravny vody v části stavební i technologické pro pitné účely s investičními náklady minimálně 60.000.000,- Kč bez DPH v součtu za všechny takové stavby.*
  - *1 osoba v pozici „technolog“, která musí splňovat:*
    - *minimálně 5 let praxe v oboru vodohospodářských staveb,*
    - *osvědčení o autorizaci dle zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů – autorizovaný inženýr nebo technik v oboru „technologická zařízení staveb“,*
    - *zkušenosti s realizací nejméně 3 dokončených obdobných staveb, tj. výstavba nebo rekonstrukce úpravny vody v části stavební i technologické pro pitné účely s investičními náklady minimálně 60.000.000,- Kč bez DPH v součtu za všechny takové stavby.*
  - *1 osoba v pozici „manažer kvality“, která musí splňovat:*
    - *minimálně středoškolské vzdělání s maturitou,*
    - *minimálně 5 let praxe v oboru“.*
6. Jak vyplývá z dokladu o doručení námitek, zadavatel obdržel dne 23. 2. 2017 od stěžovatele – EUROVIA CS, a.s., IČO 45274924, se sídlem Národní 138/10, 110 00 Praha 1 (dále jen „stěžovatel“) – námitky ze dne 11. 2. 2017 proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky. Zadavatel námitky odmítl, jak vyplývá z jeho rozhodnutí ze dne 2. 3. 2017 (dále jen „rozhodnutí o námitkách“).

II. POSTUP ÚŘADU PŘED ŘÍZENÍM O PŘESTUPKU

7. Stěžovatel podal dne 10. 3. 2017 k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) návrh na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. Úřad ve správním řízení vedeném pod sp. zn. S0098/2017/VZ rozhodnutím č. j. ÚOHS-S0098/2017/VZ-12065/2017/523/ASo ze dne 10. 4. 2017 s odkazem na § 263 odst. 5 zákona zrušil rozhodnutí

zadavatele ze dne 2. 3. 2017 o námitkách stěžovatele. Předmětné rozhodnutí Úřadu nabylo právní moci dne 27. 4. 2017.

8. Vzhledem k tomu, že Úřad považoval skutková zjištění z předložených materiálů za dostatečná a považoval za prokázané, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona, zahájil postupem podle § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) a podle § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), řízení o přestupku z moci úřední vydáním příkazu (viz bod 9. odůvodnění tohoto rozhodnutí).

III. PRŮBĚH ŘÍZENÍ O PŘESTUPKU

9. Úřad vydal dne 6. 2. 2018 příkaz č. j. ÚOHS-S0042/2018/VZ-03757/2018/523/GHo, který byl obviněnému doručen dne 7. 2. 2018 (dále jen „příkaz“). Tímto dnem bylo podle § 249 zákona ve spojení s § 46 odst. 1 a § 150 odst. 1 správního řádu, a ve spojení s § 90 odst. 1 zákona o přestupcích zahájeno řízení o přestupku z moci úřední.
10. Účastníkem řízení o přestupku je podle § 256 zákona obviněný.
11. Proti uvedenému příkazu podal obviněný dne 13. 2. 2018 odpor z téhož dne. Podle § 150 odst. 3 správního řádu se podáním odporu příkaz ruší a řízení pokračuje, přičemž lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu.
12. Usnesením č. j. ÚOHS-S0042/2018/VZ-04530/2018/523/GHo ze dne 14. 2. 2018 určil Úřad obviněnému lhůtu, ve které byl podle § 36 odst. 1 správního řádu oprávněn navrhopat důkazy a činit jiné návrhy a podle § 36 odst. 2 správního řádu oprávněn vyjádřit v řízení své stanovisko. Lhůta byla na žádost obviněného ze dne 15. 2. 2018 prodloužena usnesením č. j. ÚOHS-S0042/2018/VZ-04938/2018/523/HVo ze dne 16. 2. 2018 a na žádost obviněného ze dne 16. 2. 2018 prodloužena usnesením č. j. ÚOHS-S0042/2018/VZ-05009/2018/523/GHo ze dne 19. 2. 2018. Stanovisko obviněného obdržel Úřad dne 26. 2. 2018.
13. Usnesením č. j. ÚOHS-S0042/2018/VZ-06485/2018/523/GHo ze dne 2. 3. 2018 určil Úřad obviněnému podle § 261 odst. 3 zákona lhůtu, ve které se mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Obviněný se ve lhůtě určené citovaným usnesením Úřadu ani později k podkladům rozhodnutí nevyjádřil.

Stanovisko obviněného ze dne 26. 2. 2018

14. Obviněný předně shrnuje úkony učiněné v zadávacím řízení na veřejnou zakázku, a to zejména následující. Obviněný v rozhodnutí o námitkách ze dne 2. 3. 2017 nevyhověl námitkám stěžovatele a dne 11. 4. 2017 obdržel rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S0098/2017/VZ-12065/2017/523/ASo, kterým bylo mimo jiné zrušeno toto rozhodnutí o námitkách. Obviněný dále uvádí, že v rozhodnutí o námitkách ze dne 5. 5. 2017 opětovně nevyhověl námitkám a proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele vedené Úřadem pod sp. zn. S0187/2017/VZ. Toto řízení bylo následně zastaveno usnesením ze dne 26. 6. 2017, a to v důsledku zpětvzetí návrhu stěžovatelem.
15. K výše uvedenému obviněný uvádí, že je pro něj nesrozumitelné, z jakého důvodu si Úřad „vybral“ pro zahájení a vedení správního řízení pod sp. zn. S0042/2018/VZ rozhodnutí o námitkách ze dne 2. 3. 2017 namísto rozhodnutí o námitkách ze dne 5. 5. 2017. Dle názoru

obviněného není Úřad legitimován k uložení sankce za jednání (tj. rozhodnutí o námitkách ze dne 2. 3. 2017), které bylo jednak zrušeno (rozhodnutím Úřadu ve správním řízení vedeném pod sp. zn. S0098/2017/VZ) a dále nahrazeno novým jednáním (tj. rozhodnutí o námitkách ze dne 5. 5. 2017). To vše navíc podpořené (ve prospěch obviněného) následným zpětvzetím návrhu.

16. Obviněný uvádí, že výsledkem správního řízení sp. zn. S0098/2017/VZ bylo vydání rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0098/2017/VZ-12065/2017/523/ASo, kterým Úřad vyčerpал možnosti ukládání dalších povinností obviněnému. Toto rozhodnutí představuje dle obviněného překážku věci rozhodnuté a nově zahájené správní řízení sp. zn. S0042/2018/VZ je porušením základní zásady správního řízení ne bis in idem.
17. Obviněný dále považuje za nestandardní postup Úřadu, který zahájil správní řízení sp. zn. S0042/2018/VZ s odstupem bezmála jednoho roku, ačkoliv skutečnosti, které jsou nyní Úřadem shledávány jako závadné a postiženíhodné byly Úřadu známy od 10. 3. 2017. K tomu obviněný dodává, že takový postup je rovněž v rozporu se zásadou právní jistoty, zásadou hospodárnosti a zásadou rychlosti správního řízení.
18. Dle obviněného dochází k porušení zásady právní jistoty tím, že věc, kterou se Úřad již v minulosti zabýval a obviněnému uložil nápravné opatření, nyní znovu „otevívá“. Obviněný považoval předchozí rozhodnutí Úřadu za konečné, a proto nynější postup vnímá jako zásah do zásady právní jistoty.
19. K porušení zásady hospodárnosti obviněný uvádí, že Úřad tuto zásadu nerespektuje, když zahájil správní řízení, jehož předmětem má být uložení další sankce za jednání, které již bylo v minulosti Úřadem řešeno, a nic mu tedy nebránilo v tom, aby k případnému uložení pokuty přistoupil již v řízení vedeném pod sp. zn. S0098/2017/VZ. To však neučinil a dle obviněného jej nyní v dalším zvláštním řízení zatěžuje.
20. V souvislosti se zásadou rychlosti správního řízení obviněný odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 554/04 ze dne 31. 3. 2005, který popisuje vliv délky řízení na vztah mezi trestným činem a ukládaným trestem. Dle obviněného lze závěry obsažené v tomto nálezu analogicky aplikovat i na problematiku správního trestání a správního řízení. Na základě uvedeného obviněný navrhuje, aby k uložení pokuty nedošlo, neboť s ohledem na dobu, která od tvrzeného spáchání přestupku uplynula, by uložení sankce nebylo účelné.
21. Obviněný dále poukazuje na to, že několik bodů odůvodnění v příkazu a odůvodnění rozhodnutí Úřadu v řízení vedeném pod sp. zn. S0098/2017/VZ je zcela identických, čímž se dle názoru obviněného Úřad vedením správního řízení sp. zn. S0042/2018/VZ dopouští porušení zásady ne bis in idem a dalších zásad (právní jistoty, hospodárnosti, rychlosti správního rozhodování a přesvědčivosti rozhodnutí). Obviněný má dále za to, že již v rozhodnutí o námitkách ze dne 2. 3. 2017 se vypořádal dostatečným způsobem s námitkami stěžovatele směřujícími proti zadávacím podmínkám. Závěry Úřadu ohledně nedostatečného vypořádání se s námitkami stěžovatele a nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí považuje obviněný za subjektivní názor Úřadu, který v příkazu není dostatečně a srozumitelně odůvodněn.
22. V závěru svého stanoviska obviněný navrhuje, aby Úřad řízení pro nenaplnění skutkové podstaty správního deliktu dle zákona zastavil.

IV. ZÁVĚRY ÚŘADU

23. Úřad přezkoumal na základě § 248 a následujících ustanovení zákona případ ve všech vzájemných souvislostech, a po zhodnocení všech podkladů, dokumentace o zadávacím řízení, stanoviska obviněného a na základě vlastního zjištění konstatuje, že se obviněný dopustil spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona tím, že při vyřizování námitek stěžovatele ze dne 11. 2. 2017 nepostupoval v souladu se zákonem. Ke svému rozhodnutí Úřad uvádí následující rozhodné skutečnosti.

K postavení obviněného jako zadavatele

24. Úřad se nejprve zabýval otázkou, zda obviněný v šetřeném případě spadá do některé z kategorií zadavatelů podle § 4 zákona. K této otázce Úřad uzavírá, že vzhledem k tomu, že obviněný zahájil zadávání veřejné zakázky v otevřeném řízení, není v projednávané věci s ohledem na ust. § 4 odst. 5 zákona pochyb, že obviněný má postavení zadavatele ve smyslu zákona a je povinen ve vztahu k zadávané veřejné zakázce dodržovat zákon.

V. K výroku I. rozhodnutí

Relevantní ustanovení zákona

25. Podle § 241 odst. 1 zákona může námitky podat dodavatel, kterému postupem zadavatele souvisejícím se zadáváním podlimitní nebo nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 zákona nebo se zvláštními postupy podle části šesté zákona hrozí nebo vznikla újma.
26. Podle § 241 odst. 2 písm. a) zákona se námitky podle odstavce 1 se podávají písemně a lze je podat proti všem úkonům nebo opomenutím zadavatele v zadávacím řízení a zvláštnímu postupu podle části šesté zákona, včetně stanovení zadávacích podmínek.
27. Podle § 245 odst. 1 zákona zadavatel do 15 dnů od doručení námitek odešle rozhodnutí o námitkách stěžovateli. V rozhodnutí uvede, zda námitkám vyhovuje nebo je odmítá; součástí rozhodnutí musí být odůvodnění, ve kterém se zadavatel podrobně a srozumitelně vyjádří ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách. Pokud zadavatel námitkám vyhoví, sdělí v rozhodnutí současně, jaké provede opatření k nápravě.

Námitky stěžovatele

28. Stěžovatel dopisem ze dne 11. 2. 2017, který obdržel zadavatel dne 23. 2. 2017, podal proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky námitky (dále jen „námitky“). Stěžovatel považuje požadavky zadavatele uvedené v bodě 6.4 písmena a) a b) zadávací dokumentace, v němž jsou stanovena kritéria technické kvalifikace, za nepřiměřené a diskriminační, resp. za nepřiměřené a diskriminační považuje požadavky kladené zadavatelem na minimální úroveň pro jejich splnění.
29. Stěžovatel uvádí, že při nastavení kritérií technické kvalifikace dle článku 6.4 písmena a) zadávací dokumentace se zadavatel soustředí výhradně na stavby úpraven vody, čímž se, dle názoru stěžovatele, dostává do rozporu se skutečným předmětem veřejné zakázky, který kromě rekonstrukce úpravny vody, dle stěžovatele, tvoří i výstavba zahušťovacích nádrží, rekonstrukce propojovacího potrubí, kalových polí a vodojemu v areálu vlastní úpravy vody, ale navíc i další stavební práce na objektech zcela mimo tento areál. Stěžovatel uvádí, že

v součtu svých hodnot tyto ostatní práce tvoří velmi významnou a možná i větší část celého předmětu veřejné zakázky, přičemž zkušenosti s prováděním těchto prací zadavatel nezkoumá.

30. Ačkoli je tedy, dle názoru stěžovatele, nejpodstatnější částí plnění výstavba zahušťovacích nádrží, zadavatel zdůrazňuje nezbytnost zkušeností s otevřenými gravitačními pískovými filtracemi a drenážními systémy s dvousměrným průtokem médií, které však, dle stěžovatele, tvoří pouze malou část předmětu veřejné zakázky.
31. Stěžovatel uvádí, že množství požadovaných referencí, které odpovídají nevýznamným částem předmětu veřejné zakázky, se jeví jako nepřiměřené a neodůvodněně zvýhodňující ty dodavatele, kteří se soustředí ve své praxi na specifické stavební práce. Nepřiměřenost kritérií technické kvalifikace stěžovatel demonstruje na skutečnosti, že v rámci plnění veřejné zakázky dochází k rušení pískové filtrace jako nevyhovující a k nahrazení písku granulátem. Stěžovatel dále uvádí, že by bylo vhodné umožnit dodavatelům podávat nabídky na jednotlivé části stavby.
32. Dle stěžovatele vede množství a přílišná a zároveň nevhodná konkretizace referenčních staveb k neodůvodněnému zúžení soutěže o zakázku a nepřípustné diskriminaci s tím, že stanovením nevhodného souboru požadovaných referenčních staveb se okruh soutěžitelů omezuje pouze na ty, kteří měli příležitost v minulosti poskytovat zadavatelem vymíněná specifická plnění.
33. Stěžovatel má za to, že zadavatel v bodě navazujícím na požadavek referenčních staveb rovněž vymezuje ve vztahu k určeným osobám (hlavní stavbyvedoucí, stavbyvedoucí, technolog) nepřiměřené požadavky na úroveň jejich vzdělání, kvalifikace a rovněž na délku praxe.

Rozhodnutí zadavatele o námitkách stěžovatele

34. Zadavatel v rozhodnutí ze dne 2. 3. 2017 o námitkách stěžovatele, které stěžovatel obdržel téhož dne, nesouhlasí s názorem stěžovatele a uvádí, že požadavky na prokázání technické kvalifikace jsou stanoveny s ohledem na specifika předmětu veřejné zakázky a zájem zadavatele spočívající ve výběru z okruhu takových dodavatelů, kteří disponují odpovídající odborností a zkušenostmi, čemuž odpovídá i požadavek na znalosti, zkušenosti a praxi vedoucích pracovníků.
35. Zadavatel dále uvádí, že zákon umožňuje nastavit kritéria technické kvalifikace, které odpovídají druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky, přičemž toto oprávnění náleží právě zadavateli, jakožto osobě odpovědné za hospodárné a účelné vynakládání veřejných prostředků. Dle zadavatele zákon současně stanovuje hranice, v rámci nichž se může pohybovat. Zadavatel má za to, že takové podmínky splnil, neboť nestanovil požadavky, které by šly nad rámec předmětu veřejné zakázky.
36. Namítané soustředění se výhradně na stavby úpraven vody, čímž má dojít dle stěžovatele k rozporu se skutečným předmětem veřejné zakázky, považuje zadavatel za nelogické, neboť předmětem veřejné zakázky jsou stavební práce na úpravě vody, a bylo by tedy, dle zadavatele, v rozporu se zákonem, pokud by zadavatel požadoval prokázání technické kvalifikace takovými referenčními zakázkami, které by nezohledňovaly předmět plnění.

37. Zadavatel dále uvádí, že námitky stěžovatele směřují k tomu, že by měl zadavatel požadovat prokázání i dalších zkušeností dle předmětu veřejné zakázky (např. zkušenosti s výstavbou zahušťovacích nádrží, vodojemu atd.). Dle zadavatele to znamená, že by měl odpovídajícím způsobem rozšířit technickou kvalifikaci dle článku 6.4 písmena a) zadávací dokumentace, což by nemělo dle zadavatele žádný racionální důvod.
38. Ke kritériím technické kvalifikace uvedeným v bodě 6.4 písm. b) zadávací dokumentace (úroveň požadovaného vzdělání a kvalifikace vedoucích pracovníků) zadavatel uvádí, že jsou stanovena s ohledem na specifika předmětu veřejné zakázky a v souladu se zájmem zadavatele spočívajícím v požadavku na dostatečnou zkušenost nejen dodavatele, ale jeho vedoucích pracovníků, kteří se budou podílet na realizaci veřejné zakázky.
39. Zadavatel zmiňuje, že v případě, kdy dodavatel není schopen kvalifikaci splnit samostatně, má možnost podat společnou nabídku s jiným dodavatelem nebo využít poddodavatele.
40. Závěrem zadavatel uvedl, že stanovená technická kvalifikace je pro realizaci veřejné zakázky přiměřená, oprávněná a žádoucí.
41. Úřad v obecné rovině uvádí, že námitky jako procesní institut představují primární ochranu dodavatelů před nezákonným postupem zadavatele. Jsou-li námitky podány, je zadavatel povinen v rozhodnutí o nich uvést, zda námitkám vyhovuje, či je odmítá, a zároveň své rozhodnutí odůvodnit v souladu se zásadou transparentnosti (§ 6 odst. 1 zákona), tedy tak, aby bylo zpětně přezkoumatelné. Úřad v této souvislosti odkazuje na ustálenou judikaturu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010 č. j. 1 Afs 45/2010 – 159), dle které požadavek transparentnosti „*není splněn tehdy, pokud jsou v zadavatelově postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele.*“ Tato povinnost zadavatele je pak v § 245 odst. 1 zákona zdůrazněna výslovným požadavkem na to, aby se zadavatel v rozhodnutí o námitkách podrobně a srozumitelně vyjádřil ke všem skutečnostem v nich uvedeným.
42. Přímo ze zákonného ustanovení tedy plyne, že zadavatel své povinnosti ve vztahu k řádně podaným námitkám nesplní, pokud se s nimi vypořádá pouze obecným sdělením, aniž by své rozhodnutí opřel o argumentaci založenou na konkrétních a přezkoumatelných skutečnostech. Za takové (nedostatečné) obecné sdělení je možno např. považovat obecné konstatování, že se namítaného pochybení zadavatel nedopustil, a námitky proto neshledává relevantní. Povinnost podrobně a srozumitelně se vyjádřit ke všem skutečnostem uvedeným v námitkách má zadavatel i v případě zcela nesouvisejících či lichých argumentů stěžovatele, a to v tom smyslu, že musí (konkrétním a zpětně přezkoumatelným způsobem) odůvodnit, proč argumentaci stěžovatele pokládá za nesouvisející, resp. lichou.
43. Podá-li tedy stěžovatel zadavateli námitky, musí se jimi zadavatel zabývat s veškerou pečlivostí. Je tomu tak především proto, že prostřednictvím rozhodnutí o námitkách zadavatel stěžovatele seznamuje se svým pohledem na stěžovatelem vznesené argumenty, což může mít zásadní význam pro rozhodnutí stěžovatele o jeho dalším postupu, tj. zejména též o tom, zda bude proti postupu zadavatele brojit návrhem u Úřadu. V případě, že se stěžovatel rozhodne návrh podat, jsou skutečnosti uvedené v rozhodnutí o námitkách významným podkladem pro náležitou formulaci a odůvodnění takového návrhu. V situaci, kdy zadavatel svůj postup zpochybňovaný námitkami konkrétně nezdůvodňuje, je stěžovatel,

chce-li hájit své právo na transparentní postup zadavatele, de facto nucen podávat návrh k Úřadu toliko na základě svých domněnek, tj. aniž by znal argumentaci, na jejímž základě zadavatel pokládá jeho tvrzení za nesprávná či irelevantní.

44. Lze tedy uzavřít, že účelem institutu námitek je, aby se stěžovatel primárně dozvěděl autentický názor zadavatele na veškeré jím vznesené připomínky k jeho postupu v zadávacím řízení. Právě způsob, jakým mají být podané námitky ze strany zadavatele vyřízeny, je z pohledu dodržení zákona zásadní, přičemž tento závěr je zřejmý i ze skutečnosti, že nedodržení postupu zadavatele při vyřizování námitek je v zákoně kvalifikováno jako přestupek ze strany zadavatele. Důležitost institutu námitek a jejich vyřízení tedy vyplývá i z úmyslu zákonodárce sankcionovat zadavatele v případě, že na námitky nebude reagovat způsobem stanoveným zákonem [k tomu srov. ustanovení § 268 odst. 1 písm. d) zákona].
45. V šetřeném případě je z výše uvedených zjištění zřejmé (srov. body 6. a 7. odůvodnění tohoto rozhodnutí), že námitky byly podány s ohledem na lhůtu stanovenou v § 242 odst. 4 zákona včas. Úřad současně dodává, že námitky byly podány oprávněnou osobou a obsahovaly rovněž zákonem předepsané náležitosti. S ohledem na tyto skutečnosti měl zadavatel povinnost námitky postupem podle § 245 odst. 1 a násl. zákona náležitě vyřídit, o čemž měl písemnou formou v zákonem stanovené lhůtě informovat stěžovatele. V šetřeném případě je nutné zdůraznit, že pro splnění povinnosti zadavatele stanovené v § 245 odst. 1 zákona bylo ze strany zadavatele nutné o námitkách rozhodnout tak, aby byl věcně vyčerpán a vyargumentován celý obsah námitek. Právě způsob, jakým mají být podané námitky ze strany zadavatele vyřízeny, tj. zda byly vyřízeny v plném rozsahu, je z pohledu dodržení zákona zásadní.
46. Úřad přistoupil k posouzení toho, zda rozhodnutí zadavatele o námitkách stěžovatele ob stojí v testu zákonnosti ve smyslu § 245 odst. 1 zákona, tedy, zda se zadavatel v rozhodnutí o námitkách vyjádřil podrobně a srozumitelně ke všem skutečnostem v námitkách. Úřad v uvedeném smyslu porovnal námitky s rozhodnutím o námitkách a dále shrnuje jednotlivé konkrétní aspekty námitek, přičemž je porovnává s obsahem rozhodnutí o námitkách.
47. Úřad na tomto místě nejprve stručně shrnuje obsah námitek stěžovatele. Stěžovatel ve svých námitkách uvedl, že považuje technickou kvalifikaci [uvedenou v článku 6.4 písm. a) zadávací dokumentace] za nepřiměřenou a diskriminační, resp. za nepřiměřené a diskriminační považuje požadavky kladené zadavatelem na minimální úroveň pro její splnění. Stěžovatel zadavateli vyčítá, že se soustředí výhradně na stavby úpraven vody, čímž se dostává do rozporu se skutečným předmětem zakázky, který je širší a zahrnuje i další stavební práce, které tvoří možná i větší část celého plnění než samotná úpravna vody s tím, že zadavatel zdůrazňuje nezbytnost zkušeností s otevřenými gravitačními pískovými filtracemi a drenážními systémy s dvousměrným průtokem médií, které však, dle názoru stěžovatele, tvoří jen malou část předmětu plnění. Stěžovatel v námitkách uvedl, že množství požadovaných referencí odpovídajících nevýznamným částem plnění se jeví jako značně nepřiměřené a neodůvodněně zvýhodňující ty dodavatele, kteří se soustředí v praxi na tyto specifické stavební práce a jsou tak upřednostňováni před dodavateli, kteří mají zkušenosti s hlavním předmětem veřejné zakázky. Pro ilustraci nepřiměřenosti poukázal stěžovatel ve svých námitkách na skutečnost, že dochází k rušení pískové filtrace jako nevyhovující a k nahrazení písku granulátem. Ve svých námitkách stěžovatel dále uvedl, že by bylo vhodné umožnit dodavatelům podávat nabídky na jednotlivé části stavby, a je stěží napravitelným

nedostatkem, že to zadavatel neumožňuje, přičemž množství a přílišná a zároveň nevhodná konkretizace referenčních staveb vede k neodůvodněnému zúžení soutěže a k nepřipustné diskriminaci. Dále stěžovatel zadavateli ve svých námitkách vytkl, že vymezuje ve vztahu k určeným osobám (hl. stavbyvedoucí, stavbyvedoucí, technolog) nepřiměřené požadavky na úroveň jejich vzdělání a kvalifikace.

48. Zadavatel v rozhodnutí o námitkách uvedl, že s jeho tvrzeními nesouhlasí s tím, že požadavky na prokázání kvalifikačních předpokladů jsou stanoveny s ohledem na specifika předmětu veřejné zakázky a zájem zadavatele spočívající ve výběru z okruhu dodavatelů, kteří mají potřebné zkušenosti a disponují odpovídající odborností, čemuž odpovídá i požadavek na vedoucí pracovníky dodavatele disponující požadovanými znalostmi a zkušenostmi. Zadavatel dále uvedl, že požadavky definované v zadávací dokumentaci nepovažuje za nezákonné a diskriminační, když zákon umožňuje nastavit kvalifikační předpoklady, které odpovídají druhu, rozsahu a složitosti plnění, přičemž toto oprávnění náleží zadavateli, jakožto osobě odpovědné za hospodárné a účelné vynakládání veřejných prostředků. Zadavatel v rozhodnutí o námitkách uvedl, že zákon stanovuje hranice, v rámci nichž se může zadavatel pohybovat, přičemž tyto podmínky zadavatel splnil, neboť, dle svých slov, nestanovil požadavky, které by šly nad rámec předmětu plnění. Námitku stěžovatele týkající se soustředění na stavby úpraven vody zadavatel označil za nelogickou, neboť předmětem veřejné zakázky jsou stavební práce na úpravě vody, a bylo by tedy, dle zadavatele, v rozporu se zákonem, pokud by zadavatel požadoval prokázání technické kvalifikace takovými referenčními zakázkami, které by nezohledňovaly předmět plnění. Zadavatel dále uvedl, že námitka stěžovatele směřuje k tomu, že by měl zadavatel požadovat prokázání i dalších zkušeností dle předmětu veřejné zakázky (např. zkušenosti s výstavbou zahušťovacích nádrží, vodojemu atd.). K požadovaným zkušenostem a praxi osob zadavatel v rozhodnutí o námitkách uvedl, že tyto požadavky jsou stanoveny plně s ohledem na specifika předmětu veřejné zakázky a v souladu se zájmem zadavatele spočívajícím v požadavku na dostatečnou zkušenost nejen dodavatele, ale jeho vedoucích pracovníků, kteří se budou na plnění podílet s tím, že požadavky nejsou diskriminační. Nadto zadavatel uvedl, že v případě, kdy dodavatel není schopen kvalifikaci splnit samostatně, má možnost podat společnou nabídku či využít poddodavatele. Závěrem zadavatel uvedl, že technická kvalifikace je přiměřená, oprávněná a žádoucí.
49. Z výše uvedeného jasně vyplývá, že zadavatel námitky stěžovatele částečně vypořádal. Nelze však odhlédnout od toho, že zadavatel nejenže část námitek vypořádal ve velmi obecné rovině, ale k některým namítaným skutečnostem se nevyjádřil vůbec.
50. Úřad uvádí, že k námitce nepřiměřených a diskriminačních požadavků na technickou kvalifikaci, a to jak v části směřující proti nastavení kritérií podle § 79 odst. 2 písm. a) zákona (tzv. referenční stavby), tak i kritérií podle § 79 odst. 2 písm. d) zákona (zkušenosti, vzdělání a praxe osob zapojených do realizace veřejné zakázky) zadavatel v rozhodnutí o námitkách pouze obecně uvedl, že požadavky jsou stanoveny s ohledem na specifika předmětu veřejné zakázky a nejsou nezákonné a diskriminační, přičemž zadavatel postupuje tak, aby bylo zajištěno účelné vynakládání veřejných prostředků.
51. Úřad připouští, že je nepochybné, že případná vyšší míra obecnosti či ne zcela jasně vymezené dílčí argumenty v námitkách do jisté míry předurčují rozsah a podrobnost rozhodnutí o nich. V šetřeném případě trpí vyšší mírou obecnosti zejména námitka

nepřiměřenosti požadavků zadavatele na zkušenosti, vzdělání a praxi osob zapojených do realizace veřejné zakázky. Na druhou stranu z § 245 odst. 1 zákona a konec konců ze samotné odpovědnosti zadavatele za soulad jeho postupu se zákonem lze dle názoru Úřadu dovodit, že i k obecné námitce nepřiměřenosti určitého postupu či požadavku by se měl zadavatel v rozhodnutí o námitkách přezkoumatelným způsobem vyjádřit, a to v tom smyslu, jakými relevantními úvahami byl při jeho zvolení či stanovení veden. Pokud tedy např. stěžovatel namítá nepřiměřenost požadavků na úroveň vzdělání, kvalifikace a praxe hlavního stavbyvedoucího (bez uvedení konkrétnějších argumentů), přičemž v zadávací dokumentaci zadavatel stanovil pro tuto osobu čtyři různé požadavky, měl by se zadavatel alespoň stručně (přitom však konkrétně) vyjádřit k tomu, jaké úvahy či skutečnosti jej vedly ke stanovení jednoho každého požadavku, resp. proč není ani jeden z nich nepřiměřený.

52. Namísto toho zadavatel v rozhodnutí o námitkách nijak nerozvádí důvody, které jej vedly k nastavení konkrétních požadavků na technickou kvalifikaci, neuvádí, v čem je předmět veřejné zakázky specifický, jak náročná je např. výměna technologie, z jakého důvodu je nutné mít k dispozici tým pracovníků s požadovanými zkušenostmi a konkrétní délkou praxe apod.
53. K namítanému soustředění se výhradně na stavby úpraven vody zadavatel v rozhodnutí o námitkách pouze uvedl, že předmětem veřejné zakázky jsou stavební práce na úpravě vody s tím, že postup zadavatele je v souladu se zákonem a vede k tomu, aby dodavatelé, kteří mají zájem plnit veřejnou zakázku, byli schopni prokázat, že disponují přiměřenými schopnostmi a zkušenostmi s realizací obdobných staveb. Úřad tímto nijak nezpochybňuje, resp. se nevyjadřuje k zákonnosti postupu zadavatele, resp. jeho právu zúžit okruh dodavatelů pouze na ty, kteří disponují určitými zkušenostmi tak, aby byli schopni řádně realizovat veřejnou zakázku, které ostatně vyplývá i z ust. § 79 odst. 1 zákona. Úřad pouze nad rámec k účelu technické kvalifikace konstatuje, že je nepochybné, že jejím smyslem je zajistit, aby předmětem hodnocení byly pouze nabídky těch dodavatelů, u nichž jsou v maximální možné míře vyloučeny pochybnosti o tom, že budou reálně schopni řádně, tedy v požadované kvalitě a včas, realizovat předmět plnění veřejné zakázky. Jakýkoli požadavek zadavatele na prokázání technické kvalifikace je nutno v obecné rovině považovat za relativně diskriminační v tom smyslu, že znemožňuje přístup k plnění veřejné zakázky těm dodavatelům, kteří předmětný požadavek na technickou kvalifikaci nesplňují. Aby však bylo možno takovou selekci, která v sobě vždy nese přirozený prvek relativní diskriminace, považovat za legitimní, resp. v případě, kdy je legitimnost postupu zadavatele zpochybněna tak, jak to v daném případě učinil stěžovatel ve svých námitkách, je nutné, aby zadavatel přesvědčivě odůvodnil, co jej k nastavení konkrétních kritérií vedlo. V daném případě ze způsobu, jakým zadavatel vypořádal námitku stěžovatele, nikterak nevyplývá, proč zadavatel přikládá zkušenostem se stavbami úpraven vody právě takovou důležitost a jaké pohnutky ho vedly k nastavení kritérií technické kvalifikace v části vyžadující prokázání zkušeností se stavbami úpraven vody s určitými parametry. Zadavatel by měl být schopen pohnutky, jež ho vedly k nastavení kritérií technické kvalifikace jasně a srozumitelně odůvodnit. Nadto Úřad konstatuje, že k části této námitky, kde stěžovatel uvedl, že stavební práce na úpravě vody tvoří menší část plnění, se zadavatel v rozhodnutí o námitkách nevyjádřil vůbec.

54. Úřad dále uvádí, že zadavatel se v rozhodnutí o námitkách zároveň vůbec nevypořádal s námitkou změny technologie, ke které dle stěžovatele dochází.
55. K námitce, že se množství požadovaných referenčních staveb, které odpovídají nevýznamným částem plnění, jeví jako značně nepřiměřené a neodůvodněně zvýhodňující určitou skupinu dodavatelů, se zadavatel opět dostatečně nevyjádřil, když bez dalšího pouze uvedl, že technická kvalifikace je přiměřená, oprávněná a žádoucí a že požadavky nejsou diskriminační. Takové zdůvodnění však nelze považovat za dostatečně konkrétní, resp. obsahující konkrétní důvody, které zadavatele vedly k nastavení daných kritérií technické kvalifikace.
56. Úřad k postupu při vyřizování námitek podle § 245 odst. 1 zákona dodává, že zadavatel se musí nejen vypořádat se všemi námitkami uplatněnými stěžovatelem, ale rozhodnutí o námitkách musí též řádně tj. podrobně odůvodnit, a to ve vztahu ke každé v námitkách uvedené skutečnosti. Rozhodnutí o námitkách musí být odůvodněno přezkoumatelným způsobem, musí být srozumitelné a opřené o relevantní důvody. I kdyby zadavatel považoval některou namítanou skutečnost za irelevantní či se zadávacím řízením nesouvisející, je třeba se i s takovou námitkou vypořádat a zaujmout k ní stanovisko, i kdyby mělo být takové, že námitka se zadávacím řízením nesouvisí, že k namítanému jednání vůbec nedošlo, apod. Nedostatečné odůvodnění rozhodnutí o námitkách způsobuje jeho nepřezkoumatelnost.
57. Úřad uzavírá, že argumentace zadavatele v odůvodnění rozhodnutí o námitkách nereaguje na všechny konkrétní námitky vznesené stěžovatelem v námitkách. Účelu institutu námitek, tj. aby se stěžovatel dozvěděl autentický názor zadavatele na veškeré jím vznesené připomínky k jeho postupu v zadávacím řízení, tedy v šetřeném případě nebylo dosaženo. Úřad konstatuje, že zadavatel v souvislosti se zadáváním veřejné zakázky z důvodů uvedených výše nedodržel postup pro vyřizování námitek stanovený v § 245 odst. 1 zákona tím, že se v odůvodnění rozhodnutí ze dne 2. 3. 2017 o námitkách stěžovatele podrobně nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách.
58. Podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona se zadavatel dopustí přestupku tím, že postupuje při vyřizování námitek v rozporu s § 245 odst. 1, 2, 3 nebo 4 zákona.
59. Úřad se na tomto místě vyjadřuje k argumentům obviněného uvedeným ve stanovisku ze dne 26. 2. 2018. Úřad předně uvádí, že charakter správního řízení vedeného na návrh nelze srovnávat se správním řízením zahájeným z moci úřední, jehož výsledkem je konstatování přestupku a uložení sankce. Jak vyplývá z konstantní judikatury správních soudů (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Af 58/2011 ze dne 1. 2. 2013), řízení o návrhu na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele má povahu kontradiktorního řízení, jehož podstata tkví v posouzení protichůdných zájmů účastníků správního řízení. Předmětem návrhového řízení tedy není posouzení otázky, zda jednání zadavatele naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku. S ohledem na posledně uvedené tedy není překážkou, je-li tato otázka řešena samostatně v jiném správním řízení, jehož výsledkem je právě konstatování spáchání přestupku a uložení sankce, přičemž účastníkem tohoto správního řízení je pouze zadavatel, jako osoba podezřelá ze spáchání přestupku (srov. § 256 zákona). Úřad v této souvislosti konstatuje, že předmětem správního řízení sp. zn. S0098/2017/VZ zahájeného na návrh bylo mj. posouzení, zda obviněný postupoval při vyřízení námitek v souladu se zákonem, přičemž naproti tomu předmětem správního řízení sp. zn.

S0042/2018/VZ vedeného z moci úřední je rozhodování o tom, zda se zadavatel v zadávacím řízení na veřejnou zakázku dopustil přestupku ve smyslu § 268 odst. 1 písm. d) zákona. Z uvedeného důvodu má Úřad za to, že správní řízení sp. zn. S0042/2018/VZ zahájené vydáním příkazu z moci úřední není zatíženo překážkou res administrata, z čehož plyne, že ze strany Úřadu nedochází ani k porušení zásady ne bis in idem.

60. Úřad dále uvádí, že v tomto smyslu nedochází ani k popření zásady zákazu dvojího trestání za totéž jednání, resp. za tentýž skutek. Úřad má za to, že jím uložené nápravné opatření ve správním řízení sp. zn. S0098/2017/VZ svou povahou nelze považovat za trest (sankci) ve smyslu správního trestání. Uvedené vyplývá již ze samotného smyslu nápravného opatření, jehož účelem není zadavatele „potrestat“, ale naopak pouze napravit vzniklý nezákonný stav. Samotné nápravné opatření tak nemá represivní charakter, který je výrazem správního trestání a jehož účelem je postih protiprávního jednání. V této souvislosti lze podpůrně odkázat na závěry vyplývající z rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Af 1/2015 ze dne 17. 1. 2017, kde soud mimo jiné uvedl, že „[l]ze rovněž souhlasit s žalovaným [pozn. s Úřadem], že jím ukládaná nápravná opatření nejsou projevem správního trestání, a tedy není možné nazírat na souvztažnost výroků žalovaného o porušení zákona zadavatelem a výroku žalovaného o uložení nápravného opatření stejným pohledem jako v případě souvztažnosti výroku žalovaného o spáchání správního deliktu zadavatele a o uložení pokuty zadavateli za takové porušení zákona. [...] Nelze z ničeho dovodit, že by uložení nápravného opatření mělo mít za následek zánik deliktní odpovědnosti zadavatele (či snad popření toho, že k deliktnímu jednání vůbec došlo), pokud je toto deliktní jednání zároveň důvodem pro ono nápravné opatření.“
61. K připomínce obviněného, že si Úřad „vybral“ pro zahájení a vedení správního řízení sp. zn. S0042/2018/VZ rozhodnutí o námitkách ze dne 2. 3. 2017 namísto rozhodnutí o námitkách ze dne 5. 5. 2017 Úřad uvádí následující. Ve správním řízení sp. zn. S0098/2017/VZ reagoval Úřad na návrh stěžovatele ze dne 9. 3. 2017, kterému předcházelo podání námitek ze dne 11. 2. 2017 zadavateli. Jelikož výsledkem řízení bylo mimo jiné uložení nápravného opatření spočívajícího ve zrušení rozhodnutí o námitkách ze dne 2. 3. 2017, bylo již v tomto řízení jednoznačně prokázáno porušení zákona zadavatelem (konkrétně bylo konstatováno porušení postupu dle § 245 zákona souvisejícího s vyřizováním námitek navrhovatele). Zároveň Úřad konstatuje, že totéž jednání naplní všechny znaky skutkové podstaty přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona. Je-li tedy Úřadem pravomocně konstatováno porušení zákona, jež současně naplňuje znaky přestupku, je Úřad povinen z moci úřední v duchu zásady oficiality zahájit řízení, jež může k uložení sankce za takové jednání vést. Z uvedeného důvodu přistoupil Úřad k vydání příkazu, kterým správní řízení o možném spáchání přestupku vedené pod sp. zn. S0042/2018/VZ zahájil. Úřad nadto dodává, že ve správním řízení sp. zn. S0187/2017/VZ vedeném Úřadem na návrh, jež navazovalo na podání námitek ze dne 11. 2. 2017, nedošlo k vydání meritorního rozhodnutí, jelikož Úřad toto řízení z procesních důvodů (v konkrétním případě v důsledku zpětvzetí návrhu navrhovatelem) usnesením č. j. ÚOHS-S0187/2017/VZ-18902/2017/523/ASo ze dne 26. 6. 2017 zastavil.
62. Úřad dále uvádí, že dle § 270 odst. 3 zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017 odpovědnost zadavatele za přestupek zaniká, jestliže Úřad o něm nezahájil řízení do 3 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán. Podle § 270 zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017 činí promlčecí doba 5 let. V šetřeném případě došlo ke spáchání

přestupku zadavatelem dne 2. 3. 2017, kdy bylo odesláno rozhodnutí o námitkách, ve kterém se zadavatel podrobně a srozumitelně nevyjádřil k některým skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách (blíže viz bod 71. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Úřad tedy konstatuje, že odpovědnost obviněného za projednávaný přestupek nezanikla (ve smyslu § 270 odst. 3 zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017), ani neuplynula ve vztahu k projednávanému přestupku promlčecí doba, a Úřad je proto oprávněn, resp. též povinen vést předmětné správní řízení o možném spáchání přestupku obviněným, přestože toto nebylo zahájeno bezprostředně po jeho případném spáchání.

63. Obviněný je dále přesvědčen, že uložení sankce by nebylo účelné, s ohledem na dobu, která od spáchaného přestupku uplynula, a odkazuje na nálezný Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 554/04 ze dne 31. 3. 2005. Úřad se ztotožňuje se závěry Ústavního soudu, nicméně je toho názoru, že s odkazem na skutečnost, že ke spáchání přestupku obviněným došlo dne 2. 3. 2017, tedy nyní s odstupem cca jednoho roku, není doba, která nastala mezi porušením právní povinnosti a zahájením řízení ve věci možného spáchání přestupku, nijak excesivní za současného zachování preventivní funkce ukládané pokuty.
64. Obviněný dále poukazuje na skutečnost, že několik bodů odůvodnění v příkazu a odůvodnění v rozhodnutí Úřadu ve správním řízení vedeném pod sp. zn. S0098/2017/VZ je zcela identických, čímž se dle názoru obviněného Úřad vedením řízení sp. zn. S0042/2018/VZ dopouští porušení zásady zásady ne bis in idem a dalších zásad (blíže viz bod 21. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Úřad uvádí, že nepopírá uvedenou skutečnost, neboť z povahy věci, jsou-li totožné podmínky pro uložení nápravného opatření i sankce, jde z logiky věci o přirozený jev, přičemž odůvodnění rozhodnutí je nezbytným zákonným předpokladem odůvodňujícím skutečnosti vymezené ve výroku. S ohledem na závěry popsané výše (viz body 59., 60., 61., 62. a 63. odůvodnění tohoto rozhodnutí) se Úřad neztotožňuje s namítaným porušením zásad, které obviněný ve stanovisku uvádí.
65. K tvrzení obviněného, že má za to, že již v rozhodnutí o námitkách ze dne 2. 3. 2017 se vypořádal dostatečným způsobem s námitkami stěžovatele, Úřad uvádí, že s tímto tvrzením se nemůže ztotožnit, jak plyne z výroků a jednotlivých odůvodnění jak tohoto rozhodnutí, tak i z rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0098/2017/VZ-12065/2017/523/ASo ze dne 10. 4. 2017. V případě, že obviněný nesouhlasil s výrokem I. posledně uvedeného rozhodnutí, mohl v návaznosti na jeho vydání uplatnit řádný opravný prostředek, kterým je v tomto případě podání rozkladu, což však neučinil.
66. Na základě výše uvedených skutečností Úřad konstatuje, že se zadavatel v souvislosti se zadáváním veřejné zakázky dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona tím, že při vyřizování námitek podaných stěžovatelem dopisem ze dne 11. 2. 2017, které směřovaly proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky, postupoval v rozporu s ustanovením § 245 odst. 1 zákona, neboť v rozhodnutí ze dne 2. 3. 2017 o námitkách stěžovatele, kterým námitky podle § 245 odst. 2 citovaného zákona odmítl, se v odůvodnění rozhodnutí podrobně a srozumitelně nevyjádřil ke všem skutečnostem v námitkách stěžovatele tvrzeným, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí.
67. Úřad závěrem pro úplnost konstatuje, že znakem skutkové podstaty přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona není [na rozdíl od skutkové podstaty dle § 268 odst. 1 písm. a)

zákona] alespoň potenciální vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Proto tuto skutečnost není potřeba ze strany Úřadu dále zkoumat.

VI. K výroku II. rozhodnutí – uložení pokuty

68. Úřad posoudil postup obviněného a vzhledem ke zjištěným skutečnostem přistoupil k uložení pokuty, neboť zadavatel svým postupem naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona.
69. Podle § 270 odst. 3 zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017 odpovědnost zadavatele za přestupek zaniká, jestliže Úřad o něm nezahájil řízení do 3 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán. Podle § 270 odst. 5 zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017 činí promlčecí doba 5 let.
70. Podle § 31 odst. 1 zákona o přestupcích, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.
71. V návaznosti na uvedené Úřad před uložení pokuty ověřil, zda je naplněna podmínka uvedená v § 270 odst. 3 zákona. Ke spáchání přestupku zadavatelem došlo dne 2. 3. 2017 odesláním rozhodnutí o námitkách, ve kterém se zadavatel (obviněný) podrobně a srozumitelně nevyjádřil k některým skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách, čímž postupoval v rozporu s ustanovením § 245 odst. 1 zákona. Pro úplnost Úřad uvádí, že jiné rozhodnutí o námitkách, které by povinností stanoveným v § 245 odst. 1 zákona dostalo, zadavatel stěžovateli neodeslal. Od spáchání přestupku tedy neuplynuly více než 3 roky, přičemž Úřad se o jeho spáchání logicky nemohl dovědět dříve, než byl spáchán. Řízení o přestupku bylo zahájeno dne 7. 2. 2018 doručením příkazu. Z právě uvedeného plyne, že v šetřeném případě odpovědnost obviněného za projednávaný přestupek nezanikla a obdobně neuplynula ani promlčecí doba dle § 270 odst. 5 zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017, která činí 5 let (k tomu viz bod 62. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Posledně cit. ustanovení zákona tak ani nepředstavuje pro obviněného příznivější úpravu, kterou by byl Úřad ve smyslu § 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod povinen v jeho prospěch aplikovat.
72. Podle § 268 odst. 2 písm. b) zákona lze za přestupek podle odst. 1, nepoužije-li se postup podle odst. 3, uložit pokutu do 20 mil. Kč, jde-li o přestupek podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona.
73. Podle § 37 písm. a) a c) zákona o přestupcích se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména k povaze a závažnosti přestupku a k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem.
74. Podle § 38 zákona o přestupcích je povaha a závažnost přestupku dána zejména významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, dále významem a rozsahem následku přestupku a okolnostmi jeho spáchání (Úřad zde uvádí pouze ty skutečnosti citovaného ustanovení zákona o přestupcích, které jsou relevantní ve vztahu k posuzovanému případu).

75. Pokud jde o význam pojmu „závažnost přestupku“, Úřad uvádí, že stupeň společenské škodlivosti přestupku (tedy závažnosti) je dán konkrétní intenzitou naplnění znaků skutkové podstaty přestupku. Při posuzování závažnosti přestupku tedy není hlavním kritériem jeho skutková podstata, ale intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě. Z hlediska určení výměry pokuty je proto nutno hodnotit nejen jaké následky byly přestupkem způsobeny, ale také jakou měly intenzitu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 106/2012 ze dne 6. 6. 2013).
76. V rámci posouzení povahy a závažnosti přestupku Úřad konstatuje, že pro zadavatele ze zákona jednoznačně vyplývá povinnost přezkoumat a vyřídit veškeré námitky proti jeho postupu v zadávacím řízení. Tuto povinnost zadavatel v šetřeném případě zákonem předvídaným způsobem nesplnil, neboť námitky sice včas „vyřídil“, ale neuvedl podrobnou resp. k některým uváděným skutečnostem žádnou formulaci důvodů, pro které nepovažuje jednotlivé dílčí námitky za akceptovatelné a pro které tyto námitky stěžovatele odmítl.
77. Pochybení v podobě nepřezkoumání námitek stěžovatele, kterého se zadavatel dopustil, nelze přitom hodnotit – vzhledem k účelu, jehož má být institutem námitek dosaženo – jako marginální. Zadavatel se v daném případě k dílčím námitkám stěžovatele v rámci své argumentace v odůvodnění rozhodnutí o námitkách vyjádřil buď nedostatečně, nebo je zcela ignoroval. Následkem protiprávního jednání tak bylo, že se stěžovatel nedozvěděl ke skutečnostem obsaženým v námitkách buď žádný relevantní argument ze strany zadavatele, nebo mu bylo ze strany zadavatele prezentováno vyjádření, které, jak bylo prokázáno výše, nelze považovat za vyjádření podrobné a srozumitelné.
78. Následkem porušení zákonné povinnosti tedy bylo, že stěžovatel neměl jinou možnost než podat návrh bez znalosti konkrétní argumentace zadavatele. Tuto skutečnost dle Úřadu nejlépe demonstruje zejména to, že obviněný se v rozhodnutí o námitkách stěžovatele vůbec nevypořádal s námitkou změny technologie (viz bod 54. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Jednáním obviněného tak nebyl naplněn základní účel námitek, tedy odůvodnění postoje zadavatele k námitkám stěžovatele. Následkem nevyřízení předmětné části námitek tak byl v šetřeném případě výše uvedený „informační deficit“ na straně stěžovatele zásadní a přestupek zadavatele tak má přímý dopad na řádný průběh zadávacího řízení, přičemž to byl právě stěžovatel, kdo musel přezkoumání úkonu zadavatele před Úřadem iniciovat, resp. byl v této souvislosti povinen složit nemalou finanční částku jako kauci. Zároveň je možno přihlídnout též k tomu, že následky přestupku nebyly z pohledu stěžovatele zcela „fatální“ v situaci, kdy Úřad rozhodnutím č. j. ÚOHS-S0098/2017/VZ-12065/2017/523/ASo ze dne 10. 4. 2017, vydaném ve správním řízení iniciovaném stěžovatelem, rozhodnutí zadavatele ze dne 2. 3. 2017 o námitkách stěžovatele podle § 263 odst. 5 zákona zrušil (viz bod 7. odůvodnění tohoto rozhodnutí). I přes posledně uvedenou skutečnost lze ve vztahu k následkům přestupku konstatovat, že se nemůže v žádném případě jednat pouze o přestupek nízké závažnosti. Pro úplnost Úřad dodává, že z hlediska intenzity zásahu do právem chráněného zájmu se nejedná ani o nejzávažnější porušení zákona ze strany obviněného. V daném případě nelze dovodit, že by obviněný zcela rezignoval na posouzení všech námitek, resp. nelze dovodit, že by obviněný námitky jako celek zcela ignoroval, přesto však při stanovení výše sankce Úřad zvažoval v jaké míře a šíři došlo při vyřizování námitek stěžovatele k nezákonnému postupu ze strany obviněného. Pokud jde o tvrzení obviněného,

že novým rozhodnutím o námitkách ze dne 5. 5. 2017 napravil negativní následky svého postupu souvisejícího s vyřizováním námitek stěžovatele, je Úřad toho názoru, že spáchání přestupku nelze zhojit vydáním tohoto rozhodnutí o námitkách, kterým obviněný dostal svým povinností a sdělil stěžovateli své stanovisko k obdrženým námitkám. Takto měl totiž obviněný postupovat již při obdržení prvních námitek. Jestliže tak neučinil, škodlivý následek spočívající především v tom, že stěžovatel byl nucen, chtěl-li hájit nadále svá práva, promýšlet své další kroky, resp. podávat návrh k Úřadu bez znalosti relevantní argumentace zadavatele, nepochybně nastal a zůstal i po opakovaném rozhodnutí o námitkách zachován, přestože jeho intenzita mohla být do určité míry snížena. Pokud jde o posouzení případných polehčujících či přitěžujících okolností, Úřad uvádí, že žádné neshledal.

79. Úřad s ohledem na výše uvedené uzavírá, že – vzhledem k intenzitě skutkových okolností a následků, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů – přestupek spáchaný zadavatelem (obviněným) v šetřeném případě klasifikoval sice jako spíše závažný, ale s přihlédnutím k dalším aspektům případu, uložil Úřad pokutu s důrazem na její preventivní funkci spíše při spodní hranici zákonné sazby.
80. Při určení výše pokuty Úřad přihlédl i k ekonomické situaci zadavatele, neboť vychází z maximy, že není přípustné uložit takovou pokutu, která má likvidační charakter v tom smyslu, že by „zmařila“ samu ekonomickou podstatu zadavatele. Vzhledem k tomu, že z obsahu výroční zprávy zadavatele za rok 2016 umístěné na jeho internetových stránkách <http://www.vakpce.cz/pdf/vyrocní-zprava-2016.pdf> vyplývá, že zadavatel plánoval na rok 2017 výnosy ve výši stovek mil. Kč, nelze vyměřenou výši pokuty považovat za nepřiměřeně zasahující ekonomickou podstatu zadavatele, a tedy v tomto smyslu nespravedlivou.
81. V souvislosti s uvedeným Úřad doplňuje, že pokuta uložená obviněnému za nedodržení pravidel stanovených zákonem má splnit dvě základní funkce právní odpovědnosti, a to funkci represivní – postih za porušení povinností stanovených zákonem, a funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu.
82. Závěrem tedy Úřad k výši uložené pokuty konstatuje, že dle názoru Úřadu naplňuje dostatečně obě zmíněné funkce. S ohledem na výše uvedené Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.
83. Pokuta je splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Celního úřadu pro Jihomoravský kraj zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 3754-17721621/0710, variabilní symbol – IČO zadavatele.

VII. K výroku III. rozhodnutí – uložení úhrady nákladů řízení

84. Podle ust. § 93 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede výrok o náhradě nákladů řízení.
85. Správní orgán podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Pokud bylo rozhodnutí o přestupku zrušeno jiným orgánem veřejné moci a tato skutečnost má za následek nesplnění podmínek pro uložení náhrady nákladů řízení, správní orgán nahrazené náklady vrátí.

86. Vzhledem k tomu, že zákon o přestupcích v současné době náklady řízení blíže neupravuje, vycházel Úřad při jejich uložení z obecného právního předpisu, kterým je správní řád.
87. Podle § 79 odst. 5 správního řádu uloží správní orgán povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Podle citovaného ustanovení správního řádu výši paušální částky nákladů řízení stanoví prováděcí právní předpis. Tímto předpisem je vyhláška č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výtěžku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení (dále jen „vyhláška“), která v § 6 odst. 1 stanoví, že paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.
88. Jelikož v daném případě Úřad zahájil řízení o přestupku z moci úřední, neboť dospěl k závěru, že se obviněný dopustil přestupku, je zřejmé, že řízení bylo vyvoláno porušením právní povinnosti obviněného a Úřad je tedy povinen obviněnému uložit náhradu nákladů řízení ve výši stanovené vyhláškou. Z toho důvodu Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.
89. Náklady řízení jsou splatné do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 19-24825621/0710, variabilní symbol 2018000042.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dní ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže – Sekce veřejných zakázek. Včas podaný rozklad má odkladný účinek. Podle § 261 odst. 1 písm. b) zákona se rozklad a další podání účastníků učiněná v řízení o rozkladu zasílají Úřadu výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datová zpráva podepsaná uznávaným elektronickým podpisem.

otisk úředního razítka

JUDr. Eva Kubišová
místopředsedkyně

Obdrží:

Mgr. Lukáš Nohejl, advokát, Kaplan & Nohejl, advokátní kancelář s.r.o., Římská 104/14, 120 00 Praha 2

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy